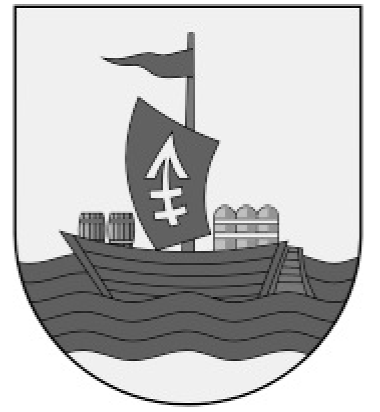
КРЫВІНКА

ЛЮТЫ
№3 (247)
2020 год

ІНФАРМАЦЫЙНА-КУЛЬТУРНАЯ ГАЗЕТА БЕШАНКОВІЦКАГА РАЁНА

МЕРКАВАННЕ РЭДАКТАРА

ГОЛАД ... НА ЖУРНАЛІСТАЎ

У аддзеле ідэалагічнай работы, культуры і па справах моладзі Бешанковіцкага раёна на сённяшні дзень кадравы голад не толькі на падрыхтаваных ідэолагаў, але і на журналістаў.

Калі прыўладныя чыноўнікі пачынаюць казаць пра палітычныя задачы на гэты год, іх ахоплівае паніка. А як жа, сёлета – зноў прэзідэнцкія выбары. А тое сведчыць пра новыя звышнамаганьні, каб "адзіна правільны шлях" заблішчэў прывабнымі фарбамі.

Цытую "Віцебскія весці", на чыім сайце роднае слова днём з агнём не адшукаеш. " Предстоит политическая кампания по выборам Президента страны... Потребуется консолидация всех сил в обществе, чтобы противостоять вызовам времени, достойно подготовить и провести все мероприятия. В этой связи большие надежды возлагаются на идеологических работников и СМИ."

Сучасная беларуская ўлада выкарміла тысячы чыноўнікаў-ідэолагаў, у чые задачы ўваходзіць стварэньне іміджа народнай улады і нязьменнага кіраўніка краіны. Але яны не спраўляюцца з пастаўленымі задачамі. Бо праблемы перад імі стаяць проста невырашальныя. Ім трэба аб'яднаць грамадства, якое 25 гадоў раз'ядноўвалі: вырвалі нацыянальныя сымбалі, растапталі мову, аб'явілі патрыётаў ворагамі, стварылі армію чыноўнікаў, якім да народа далей, чым да Месяца, а, галоўнае, прымусілі ўсіх працаваць амаль што "за так".

Начальнік галоўнага ўпраўлення ідэалагічнай работы і па справах моладзі аблвыканкама Генадзь Ягораў на выніковай калегіі сваёй арганізацыі падкрэсліў, што ягонае ўпраўленне хвалюе змяняльнасць кадраў у аддзелах ідэалагічнай работы, культуры і па справах моладзі Бешанковіцкага, Верхнядзвінскага, Гарадоцкага, Лёзненскага, Полацкага і іншых раёнаў. На сённяшні дзень кадравы голад не толькі на падрыхтаваных ідэолагаў, але і журналістаў, якіх не хапае ў пяці рэдакцыях. З 191 творчага работніка толькі 50% маюць профільнае вышэйшую адукацыю.

Зразумела, што з такім кантынгентам цяжка стварыць нейкія шэдэўры. Тым больш, што на сапраўды народных сайтах (Белсат, Свабода, Наша Ніва і інш.) працуюць прафесіяналы, да якіх лукашэнкаўскім ідэолагам дужа далёка.

Нягледзечы на цэлую армію ідэалагічных работнікаў, беларускі люд пачынае разумець, што ўсе тыя "ідэолухі" яго проста балваняць. А таму паніка, што ахоплівае дзяржаўных ідэолагаў, справядлівая. Час пераменаў не за гарамі.

Г.Станкевіч

Партал твайго горада: http://beshankovichy.by

ГРАМАДСТВА

НІВОДНАГА "ЧАЛАВЕКА ГОДА" НЯМА

Лаўрэатамі абласной прэміі «Чалавек года Віцебшчыны — 2019» сталі 50 чалавек у пяці намінацыях. У спісе ўладальнікаў узнагароды няма аніводнага прадстаўніка Бешанковіцкага раёна.

За апошнія 7 гадоў лаўрэатамі "Чалавек года" станавіліся 20 прадстаўнікоў нашага раёна. З іх - 14 чыноўнікаў і 6 чалавек працоўных дынастый.

Летась сярод лаўрэатаў прэміі «Чалавек года Віцебшчыны — 2018» былі нашы землякі: Аўчыннікава Алеся, дырэктарка Бешанковіцкага раённага дома рамёслаў і Дуран Таццяна, апаратарка свінагадоўчага комплексу "Свіціна".

Залетась, сярод адзначаных ганаровым званнем таксама не аказалася аніводнага прадстаўніка Бешанковіцкага раёна. У той жа час званне атрымалі нашы суседзі: і сенненцы, і лепельцы, і шумілінцы(цэлых два).

Пазалетась (за 2016 год) лаурэатамі з Бешанковічаў былі Багдановіч Васіль, загадчык паліклінікі УАЗ "Бешанковіцкая ЦРБ", Варкулевіч Вольга, аператар машыннага даення ЗАТ "Наватар" і Сычоў Аляксей, выканваючы абавязкі дырэктара "Націвіты".

У 2015-м годзе сярод лепшых людзей вобласці было чатыры прадстаўнікі Бешанковіцкага раёна. Пашанцавала Гусакову Сяргею, трактарысту КСГПУП «ПалітаддзелецАгра», Керэмшу Аляксандру, галоўнаму ўрачу УАЗ «Бешанковіцкая ЦРБ», Сліўцу Ігару, дырэктару УКП ЖКГ «Бешанковіцкі камунальнік», Снітко Леаніду , машыністу аднакаўшовага экскаватара КУП МС «Бешанковіцкае ПМС».

"Людзьмі года-2014" былі начальнік Бешанковіцкага РАУС Алег Новік і начальнік упраўлення сельскай гаспадаркі і харчавання Сяргей Акуневіч.

Яшчэ раней, сярод лаўрэатаў 2013-га года па Бешанковіцкаму раёну таксама былі амаль спрэс адны чыноўнікі. Гэта пракурор Андрэй Шклярэўскі, інжынер па ахове працы, пенсіянер Леанід Рымашэўскі, начальнік раённага аддзела Фонда сацыяльнай абароны насельніцтва Марыя Варошка, дырэктар Бешанковіцкіх перасоўных меліяратыўных сетак Іван Карпук. Ісхнюю кампанію разбавіў толькі адзін рабочы чалавек: аператар машыннага даення з «Наватара» Святлана Чэрапава.

Лаўрэатамі 2012-га года былі таксама адны чыноўнікі. Гэта тагачасны кіраўнік раёна Леанід Пянькоўскі, дырэктар ПМК-41 Віктар Грышан, нязменная старшыня праўлення РСТ Галіна Галенка і дырэктар «Белкатламаша» Віктар Краўчанка.

А.Тутэйшы

СЕЛЬСКАЯ ГАСПАДАРКА

ЯК ЗАРАБІЦЬ ГРОШЫ?

Ад гэтага спосабу зарабляння грошай не ўсе ў захапленні, а некаторыя і зусім асуджаюць. Аднак ён законны. Гаворка пра гандаль малаком на біржы. Распавядае намеснік дырэктара СУП «Вядзерава» Бешанковіцкага раёна Сяргей Краўчанка.

- Мы пачалі прадаваць малако праз біржу з красавіка мінулага года. Арыфметыка тут такая. Пры звычайнай рэалізацыі перапрацоўнік плаціць па 74 капейкі за кілаграм, праз біржу - амаль рубель. Кожны дзень рэалізуем 11 тон. Розніцу ў даходах няцяжка падлічыць. Да таго ж у другім выпадку заўсёды перадаплата.

Галоўны бухгалтар гаспадаркі Святлана Сузанская дадала:

- За 9 месяцаў мінулага года дзякуючы продажу малака праз біржу на рахунак сельгаспрадпрыемствы дадаткова паступіла 90 тысяч рублёў. Яны залічваліся яшчэ тады, калі тавар пакідаў межы гаспадаркі. А раней грошай даводзілася чакаць часам да двух месяцаў.

- Ці не парушылі Ці вы дамоўных абавязацельстваў, пайшоўшы на такі крок?

- У мяне ў сейфе ляжыць своеасаблівая «індульгенцыя» - дакумент, які пацвярджае законнасць нашых дзеянняў. Так, раней у нас была дамова на рэалізацыю з найбліжэйшых перапрацоўчым прадпрыемствам. А там ёсць пункт: яго можна перапыніць у аднабаковым парадку пры парушэнні тэрмінаў аплаты за прадукцыю. Вось яго як раз малочнікі і не выконвалі, таму мы адмовіліся ад іх паслуг і сталі прадаваць праз біржу. Часам сёй-той кажа, што мы робім не зусім добра, негатыўна ўплываем на вынікі працы рэгіёну, калі малако сыходзіць праз біржу ў іншую вобласць. А ў дачыненні да нас добра паступалі, калі затрымлівалі плацяжы? Малако – галоўны грашовы тавар. За кошт чаго выплачваць зарплату, купляць паліва, запчасткі і многае іншае, калі не ведаеш, калі чакаць паступлення сродкаў на банкаўскі рахунак? Гандаль праз біржу карысны, у тым ліку і для таго, каб дысцыплінаваць разлікі з боку перапрацоўшчыкаў. Бо знаходзяць некаторыя з іх грошы для перадаплаты па больш высокай цане.

"СБ"

****

Перад хатай бацькоўскай
стаю і маўчу –
мне, нібы перад храмам,
зацяла дыханьне...
Голас бацькі пачуў,
голас маці пачуў,
і пачуў, як маё
абудзілася раньне.
Столькі сьцежак у сьвеце
стаптаў і дарог
і праз столькі прайшоў
галярэяў і ганкаў,
а вярнуўся, каб сесьці
на родны парог
і пакратаць рукой
зьледзянелую клямку.
Я вярнуўся,
бо ў землях чужых зразумеў,
сярод гломазду рознага,
тлуму і хлуду,
што ёсьць бацька ў мяне,
што ёсьць маці ў мяне,
і ніякі я сам
не гультай і прыблуда.

Г.Станкевіч

МАЛАЯ РАДЗІМА

ВЁСКА ШЧЫПЦЫ

Старыя вербы — як мяжа

Грунтавая дарога, якая відавочна просіць прафесійнага ўмяшання грэйдара, раз-пораз перарываецца невялікімі ўчасткамі асфальту. Старшыня Верхнякрывінскага сельсавета Эдуард Турчыновіч тлумачыць:

— Гэта яшчэ ў савецкія часы асфальт клалі — выключна па населеных пунктах. Цяпер ён, вядома, усё больш сапсаваны. Але ўсё адно з грунтоўкай не параўнаць. Спадзяюся, да Шчыпцоў даедзем ...

Няяк не зусім аптымістычна гучыць апошняя фраза. І ўжо праз пару кіламетраў я разумею чаму — з’язджаем з асноўнай дарогі на прасёлкавую. Ямы тут глыбей, лужыны пабольш. Эдуард Эдмундавіч паказвае сіласныя траншэі — тут рэгулярна курсуюць трактары, падвозяць корму на фермы. Вось і разбіваюць, маўляў, праезд.

Што ж, некалькі сотняў метраў няпростага шляху — і мы ўжо заязджаем у невялікую вёсачку. І хоць адгэтуль усяго з дзесятак кіламетраў да райцэнтра, здаецца, што патрапілі кудысьці далёка на ўскраіну Бешанковіцкага раёна.

Можа быць, гэта таму, што па шляху праязджалі праз сапраўды казачныя мясцы з мноствам старых напаўпаваленых вербаў,

(працяг на стар. 2)

МАЛАЯ РАДЗІМА

(пачатак на стар. №1)
небяспечна навіслых над вузкім дарожным палатном. Гэтыя чорныя нежывыя нетры разам з пустымі вачніцамі даўно апусцелых хат як быццам сталі своеасаблівай мяжой. Адарвалі, як абцугамі, вось гэту сельскую цішыню і спакой ад гарадской рэальнасці.

Родавыя карані

Усё гэта лірыка, навеяная шчымлівымі краявідамі спусцелай, але паранейшаму прыгожай сваёй гармоніяй з навакольнай прыродай вёскі. Напэўна, таму ніяк не можа з'ехаць адсюль і віцебская пенсіянерка Марыя Старавойтава. Вось і цяпер яна праз кожнае слова падкрэслівае: я гарадская, хутка дадому. А гэта «хутка», атрымліваецца, расцягнулася ўжо на 16 гадоў. Як прыехала пасля выхаду на пенсію Марыя Васільеўна ў бацькоўскі дом, так і засталася тут. У хаце — тры каты. У хляве — козы Ружа і Малая, ды куры. Дагледжаны агарод, беражліва захутаныя на зіму дэкаратыўныя кусцікі, кветнікі. На кухні прыпасеная фарба. Рускую печ гаспадыня ўжо размалявала, цяпер распрацоўвае новыя планы па ўпрыгожванні інтэр'еру. Якое ўжо тут «дадому»? Вось толькі ці не сумна ў апусцелых Шчыпцах адзінокай пенсіянерцы?

— Некалі тут сумаваць, — усміхаецца сельчанка-гараджанка. — Дом, гаспадарка, тэлевізар. Да аўтакрамы з'ездзіць, паштальёна раз у тыдзень сустрэць. Вунь за гародам — могілкі, дзе ляжаць усе мае родныя. Мама сышла апошняй — яе не стала 8 гадоў таму. А наогул-то, родная зямля грэе.

На гэтай сядзібе Марыя Васільеўна і нарадзілася 70 гадоў таму разам з двума сёстрамі і братам. Шчыпцы падчас вайны немцы спалілі дашчэнту, дык бацькі спачатку пабудавалі маленькую прасценькую хатку — зараз там хлеў. А ўжо крыху пазней ўзвялі дыхтоўную пяцісценку. Сям'я была моцная, гаспадарчая. Маці працавала на ферме, бацька загадваў майстэрнямі, а дзеці бегалі за 5 кіламетраў у школу ў Дабрыгоры.

— Я была старэйшай у сям'і, — успамінае Марыя Старавойтава. — Пасля васьмігодкі, нягледзячы на забароны таго часу, падалася ў горад. Спачатку па дамове, без дакументаў ўладкавалася працаваць — разносіла тэлеграмы. А потым бацька выпрасіў мне ў старшыні калгаса даведку для атрымання пашпарта. Так і засталася працаваць у Віцебску. А цяпер вось вярнулася сюды, назад у дзяцінства. Тут нават дыхаецца лягчэй.

Карыстаючыся выпадкам, медработнік Людміла Дубко, якая прыбыла з намі, прапануе гаспадыні вымераць ціск. Тая адмахваецца: і так, маўляў, ведаю, што высокі — прывыкла. І танометр ў мяне ёсць свой, і таблеткі ... Тым не менш, даведаўшыся пра тое, што пенсіянерка нерэгулярна прымае лекі, Людміла Аляксандраўна настойвае на абсьледаваньні. Ціск сапраўды высокі, медык дае рэкамендацыі. Пацыентка абяцае як-небудзь паехаць «дадому ў горад» і схадзіць да свайго лекара.

Дзве хаты на сяло

Марыя Васільеўна — не адзіная жыхарка Шчыпцоў. На адным краі вёскі, метраў за дзвесце, сапраўды гэтак жа жыве «вяртальнік» — 60-гадовы Сяргей Бандарэнка. У родную вёску пасля звыштэрміновай армейскай службы ў тагачасным Ленінградзе і працы ў Віцебску ён перасяліўся шмат гадоў таму. Пасля смерці маці жыве адзін. Гады два афіцыйна не працаўладкаваны — перабіваецца выпадковымі заробкамі. Сёння вось таксама з раніцы крыху раней на ровары паездзіў — на прыватнай пілараме папрасілі падмагчы.

Час апоўдні. Пакуль гутарым, з'яўляецца і ён — другі жыхар вёсачкі. Вясёлы, гумарны — відаць, што з суседкай ладзіць. Жартуе: строгая Васільеўна яго яшчэ і выхоўвае часамі. А што тычыцца працы — рады б, ды няма дзе, маўляў.

Кіраўнік сельскай улады абяцае: у бліжэйшы час Бандарэнку прапануюць свабодныя вакансіі — людзі ў раёне патрэбныя. А яшчэ з дапамогай спецыялістаў упраўлення па працы, занятасці і сацыяльнай абароне прааналізуюць сітуацыю з наяўнасцю страхавога стажу ў будучага сушукальніка пенсіі. Паглядзяць, чым яму можна дапамагчы сёння, каб заўтра пры прызначэнні пенсійнага забеспячэння ён змог пазбегнуць непрыемных сюрпрызаў.

Сяргей Анатольевіч, як і суседка, сельскім жыццём задаволены. Хутка лета — у адзін з дамоў прыедуць дачнікі. Лічы, паўнавартасная вёска. А пакуль зімуюць на пару, дзікіх звяроў адзін да аднаго ганяюць.

Звярыны край

— Ты мне, Васільеўна, больш сваіх ліс ды ваўкоў не адпраўляй, — жартаўліва інструктуе даму Сяргей Бандарэнка. — Сама кармі, а ў мяне і ўласных «гасцей» хапае.

Пенсіянерка смяецца — па-братэрску, маўляў, дзяліцца трэба. А то вунь вялікі прыгажун-ліс сярод белага дня да яе ў двор зазірнуў і Пецьку пакрыўдзіў. Певень спрабаваў схавацца ад лясного драпежніка ў хлеў, але той і туды не пасаромеўся зазірнуць — выдраў ўвесь хвост. Ужо як крычаў певень, як крычаў — сэрца разрывалася! Давялося гаспадыні ліса венікам з двара выганяць, вось толькі певень з тых часоў ужо некалькі месяцаў сядзіць у дрывотні — ні кроку на вуліцу. А як-то раз выйшла Марыя Васільеўна на ганак, а ў двары парачка укормленных сімпатычных сабачак шпацыруе:

— Думаю: чые гэта такія сабачкі? Адкуль прыбеглі? А потым даходзіць — ды гэта ж ваўкі! — пасміхаецца над сваёй бесклапотнасцю сама апавядальніца. — З таго часу я на вуліцу пасля 16.00 не выходжу. І не важна, што прыезджыя паляўнічыя сцвярджаюць, што ваўкі нібыта на людзей не кідаюцца. Правяраць не хочацца. Да вечара замыкаю жыўнасць у хляве і сама на замок. Тым больш, Сяргей распавядае, нават мядзведжыя сляды бачыў ...

Сусед пацвярджае: так, вакол вёскі часам гуляе мішка. Самому бачыць яго пакуль не пашчасціла, але сляды адназначна мядзведжыя. А ваўкі і лісы — дык гэта ўжо ў норме рэчаў.

— У Васільеўны вунь Бобіка на ланцугу, мяркуючы па ўсім, шалёная ліса пакусала — пысу яму пагрызла, — распавядае Сяргей Анатольевіч. — Ён да раніцы і здох. А ў мяне з козамі пакантактавала — прыйшлося зарэзаць. І рысі часта наведваюцца ў вёску, асабліва ў ўраджайныя на яблыкі гады — тады сюды ў кінутыя сады дзікія козы прыходзяць паласавацца, а рысі следам за імі ...

Самалёт у балоце

Абодва жыхары сцвярджаюць: у балоце, якое падыходзіць наўпрост да вёскі і дзе дзецьмі яны вёдрамі збіралі журавіны, з часоў вайны ляжаць два самалёты — нямецкі і савецкі. Немцы са свайго толькі рухавік калісьці знялі. А наш — у поўнай зборцы. Аксакалы распавядалі, што яшчэ ў 1980-я гады маглі залезці на крыло, што тырчала з багны, але потым машына сышла метраў на пяць у глыбіню. Калі даставаць — спатрэбіцца магутная тэхніка.

Ваенныя гісторыі да гэтага часу на слыху. Тым больш што і сем'і нашых герояў наўпрост з імі звязаныя. Напрыклад, Марыю Васільеўну назвалі ў гонар цёткі, якую падлеткам застрэлілі немцы. Бабуля спякла хлеб — дзяўчынка павінна была аднесці яго сваякам у суседнюю вёску. А фашысты вырашылі, што яна дастаўляе правізію партызанам ...

"СБ"

ЛЯСНАЯ ГАСПАДАРКА

ПАРУШАЛЬНІКАЎ НЯМА

У Бешанковіцкім раёне фотапасткі не злавілі аніводнага парушальніка. Алесь вакол Бешанковічаў цалкам засмечаны. У чым жа справа?

У 2019 годзе з дапамогай фота- і відэапастак лясгасы Беларусі злавілі больш за 580 парушальнікаў. Гэта на 120 выпадкаў больш, чым у 2018-м. Такія лічбы агучыў на выніковай калегіі Мінлясгаса кіраўнік ведамства Віталь Дрожжа.

Ён адзначыў, што сродкі фота- і відэафіксацыі, якіх ужо набыта 833 адзінкі, выкарыстоўваюцца для ўзмацнення прафілактычных мерапрыемстваў і выхавання беражлівых адносін да лесу.

- Найбольшая колькасць парушальнікаў у 2019 годзе з выкарыстаннем камер выяўлена ў Кобрынскім доследным лясгасе - 40 выпадкаў, у Гомельскім доследным, Гродзенскім і Дзятлаўскім лясгасах - па 30 у кожным.

У той жа час недастаткова эфектыўна выкарыстоўваліся камеры ў Палескім, Бешанковіцкім, Глыбоцкім доследным, Дрэтунскім, Лепельскім, Лёзненскім, Расонскім, Мілошавіцкім, Хойніцкім, Краснапольскім лясгасах, дзе парушальнікі ня выяўляліся, - пералічыў міністр.

"СБ"

ЖЫВЁЛАГАДОЎЛЯ

ПРАКУРАТУРА ІНФАРМУЕ АБ ПАРУШЭННЯХ

13 крымінальных справаў распачата ў Віцебскай вобласці па фактах ўнясення загадзя ілжывых звестак у дакументы аб рэалізацыі і падзяжу жывёлы.

Памяншэнне малочнага статка адбылося ў дзевяці раёнах, уключаючы і Бешанковіцкі. Да таго ж у некаторых гаспадарках Бешанковіцкага раёна жывёлу проста не ўзважваюць.

Па інфармацыі пракуратуры на 1-га студзеня 2020 года колькасць буйной рагатай жывёлы ў гаспадарках Віцебскай вобласці склала 521 376 жывёл, што на 8007 галоў менш, чым у мінулым годзе. Малочны статак налічвае 181 754 каровы, што на 1 277 галоў менш. За 2019 год загінула 11 460 жывёл, што на 314 галоў больш папярэдняга году.

Зніжэнне пагалоўя кароў малочнага статка зафіксавана пракуратурай у дзевяці раёнах рэгіёну: Бешанковіцкім, Браслаўскім, Глыбоцкім, Гарадоцкім, Докшыцкім, Сенненскім, Талачынскім, Чашніцкім, і Шумілінскім. Часцяком з-за недахопу ўласных абаротных сродкаў гаспадаркі рэалізоўвалі жывёлу з мэтай забеспячэння вытворчых працэсаў і выплаты заработнай платы.

Пры гэтым часта асабістая недысцыплінаванасць службовых асоб і супрацоўнікаў, прыніжаны кантроль за працай з боку спецыялістаў упраўленняў сельскай гаспадаркі і харчавання райвыканкамаў стварылі ўмовы для правапарушэнняў.

У развіццё тэмы — на аграрных прадпрыемствах рэгіёну да гэтага часу не вырашана пытанне належнага ўзважвання жывёлы. Паказальны прыклад КУП «Докшыцкі» Докшыцкага раёна, дзе вагі на фермах былі няспраўныя. Фактычнае ўзважванне жывёлы не здзяйснялася, а абмеры спецыяльнай стужкай мелі хібнасць. Як вынік — у першасных дакументах і статыстычных справаздачах 2019 года вага жывёл паказаная няправільна.

Аналагічная сітуацыя назіралася ў гаспадарках Талачынскага, Браслаўскага, Сенненскага, Чашніцкага, і Бешанковіцкага раёнаў.

За год было распачата 13 крымінальных спраў па фактах ўнясення загадзя ілжывых звестак у афіцыйную дакументацыю аб рэалізацыі і гібелі жывёлы. У 2019 годзе пракуроры Віцебшчыны правялі 61 праверку ў частцы захаванасці ўласнасці сельскагаспадарчых арганізацый, па іх выніках падрыхтавалі 87 прадстаўленняў аб ліквідацыі парушэнняў заканнасці.

Толькі па лініі аднаўлення пагалоўя буйной рагатай жывёлы органы пракуратуры вобласці ўнеслі 62 прадстаўленні, ініцыявалі прыцягненне 486 асоб да дысцыплінарнай, 84 — адміністрацыйнай, 173 — матэрыяльнай адказнасці ў памеры больш за 14 тыс. рублёў. Прад'явілі 27 іскавых заяў аб кампенсацыі шкоды, нанесенай падзяжом і недахопам жывёлы, у суме больш за 11 тыс. рублёў. У парадку выканання судовых рашэнняў спагнана 3,9 тыс. рублёў.

Год таму пракурор Талачынскага раёна ўзбудзіў крымінальную справу ў дачыненні да намесніка дырэктара па вытворчасці ААТ, пра злоўжыванні службовымі паўнамоцтвамі па частцы 2 артыкула 424 КК — той схаваў здыхату 43 галоў буйной рагатай жывёлы, а таксама фальсіфікаваў дадзеныя пакупніку, якім рэалізавалі прадукцыю, атрыманую ад вымушанага забою 97 жывёл . Мужчыну прызналі вінаватым і прысудзілі да 3 гадоў пазбаўлення волі, праўда, далі адтэрміноўку на тры гады, паведамляе служба інфармацыі пракуратуры Віцебскай вобласці.

М.Васільеў

АЗБУКА ПАЛІТАЛОГІІ

НЕ НАРОД ДЛЯ ДЗЯРЖАВЫ!

Галоўным сімвалам новай эры і стаў прыназоўнік «для», што ўклініўся паміж назоўнікамі «дзяржава» і «народ». Гэта яму чалавецтва абавязанае нараджэннем таталітарных ідэалогій.

На сайце «Незалежнай газеты» 30 студзеня я прачытаў артыкул «Нетаньяху прывёз з Расіі дзяўчыну і любоў выбаршчыкаў». 26-гадовую ізраільцянку завуць Наама Ісахар. У красавіку 2019 года яна была арыштаваная ў транзітнай зоне аэрапорта Шарамецццева і прысуджаная да сямі з паловай гадоў турэмнага зняволення за захоўванне 9,5 грама гашышу. У дзень візіту ізраільскага прэм’ера дзяўчына была памілаваная і паляцела дадому на яго самалёце.

Далей цытата: *«Кіраўнік Цэнтра блізкаўсходніх даследаванняў ІМЭМА імя Я.М. Прымакова РАН Ірына Звягельская ў размове з «Незалежнай газетай» адзначыла, што ў Ізраілі ўважліва сачылі за візітам Нетаньяху ў Расію. «Гэта звязана і з блізкаўсходняй здзелкай, і яшчэ больш — са “справай Ісахар”. Тое, што Нетаньяху змог яе вярнуць дадому, вядома, дадасць яму балаў падчас перадвыбарчай кампаніі», — сказала яна».*

Парламенцкія выбары ў Ізраілі адбудуцца 12 сакавіка. Не ў прыклад «Краіне пад белымі крыламі», палітычнага адзінства на Зямлі Запаветнай не назіраецца. Асноўная барацьба чарговым разам разгорнецца паміж блокам «Кахоль-Лаван», што ўзначальвае Бені Ганц, і правай партыяй «Лікуд» Нетаньяху. Паводле апытанняў, «Лікуд» можа разлічваць на 58 месцаў, «Кахоль-Лаван» — на 55.

Сіла Беларусі — у адзінстве. Прынамсі, у гэтым нас рэгулярна пераконвае дзяржаўная прапаганда. Наадварот, сіла Ізраіля — у канкурэнцыі. «Справа Ісахар» была б немагчымая ў краінах, у якіх парламенты не з’яўляюцца месцам для дыскусій. Складана сабе ўявіць, каб адзіны палітык (АП) ці яго расійскі калега асабіста заняліся б лёсам шараговага грамадзяніна, ды яшчэ асуджанага за наркотыкі.

Ну і цаца! І яе яшчэ за дзяржаўны кошт, і не эканом-класам, а на самалёце прэм’ера дадому даставілі. Але коштам авіяпералёту выдаткі ізраільскіх падаткаплацельшчыкаў не абмежаваліся. Захавальнікі духоўных скрэпаў у якасці ўмовы памілавання грамадзянкі Ізраіля высунулі перадачу Расіі Лізавецінскага падворка ў Ерусаліме (гістарычны будынак у комплексе Рускіх пабудоў, плошчай 4 612 м²). І гэта ўмова была выканана!

«Гэта ключавое»

Мне ўжо неаднаразова даводзілася нагадваць, што дзяржаву для народа не варта блытаць з дзяржавай народа. Якая паміж імі розніца? Фармальна — нязначная: у першым выпадку прыназоўнік «для» прысутнічае, у другім — яго няма. Пра што, здавалася б, тут весці размову!

А між тым — розніца прынцыповая. У першым выпадку перад намі тыповая дзяржава бюракратаў, якія, зыходзячы з асабістых інтарэсаў, самастойна вызначаюць, колькі і на якіх умовах выдзяляць народу ад грамадскага пірага. Між іншым, ад таго самага пірага, які народ і выпякае.

Сваю ж долю таго пірага чыноўнікі ад народа імкнуцца хаваць. Варта прызнаць, што робяць яны гэта паспяхова. У прыватнасці, у Беларусі заканадаўчымі актамі не прадугледжаная магчымасць распаўсюджвання інфармацыі пра задэклараваныя даходы чальцоў урада.

А ва ўсіх нашых суседзяў прадугледжаная! Нават у рускіх — тых, што без знака якасці. А нам, відаць, той знак якасці перашкаджае. З ім рана ці позна (хутчэй позна, чым рана. — Рэд.) разбярэмся, аднак ёсць больш важкая прычына, імя якой — справядлівасць.

Калі хто забыўся, Беларусь — адзіная краіна ў Еўропе, якая прэтэндуе на ролю астраўка сумленнасці і справядлівасці. Не я гэта прыдумаў. Не з маёй адукацыяй і не з маім жыццёвым досведам падымацца да такога ўзроўню абагульненняў.

«Справядлівасць павінна быць пакладзеная ў аснову ўсіх чалавечых узаемаадносінаў. І дзяржавы з чалавекам у тым ліку», — растлумачыў АП сваё разуменне месца справядлівасці ў беларускай мадэлі 3 лютага 2017 года, а для тых, хто не ўлавіў галоўнага, зрабіў важны дадатак: *«Матэрыяльнае становішча дзяржслужачых павінна расці або падаць у адпаведнасці з ростам ці падзеннем жыццёвага ўзроўню нашага насельніцтва. Гэта ключавое»*.

Але прадэклараваць — гэта адно, а рэалізаваць на практыцы — зусім іншае. Вось для таго, каб грамадзяне не заўважалі разыходжанняў словаў са справай, у дзяржаве для народа і адсутнічае закон пра абавязковую дэкларацыю чыноўнікамі (слугамі народа) сваіх даходаў….

Хавайся ў бульбу

У пачатку 1990-х гадоў нацыянальна арыентаваныя грамадзяне прапаноўвалі замяніць у Беларусі рублі на талеры, а капейкі — на грошы. Безумоўна, такое аднаразовае дзеянне каштоўнасць асобна ўзятых жыццяў не падвысіла б, але яно стала б важным элементам напрамку, па якім варта было рухацца.

Сёння ж, у поўнай адпаведнасці з пачаткам новай эры чалавечага развіцця, якая стартавала ў 1917 годзе ды так і не завяршылася ў Беларусі, калі і можна казаць пра каштоўнасць чалавечага жыцця, то толькі аднаго.

Менавіта гэтым дзяржаўная прапаганда і займаецца на рэгулярнай аснове. Адзін прыклад: *«Таму найпершай задачай грамадзян-патрыётаў павінна быць пільнасць, якая тычыцца ўсіх праблем падтрымкі А.Р. Лукашэнкі народнымі масамі. Не забяспечыўшы патрэбнай і своечасовай падтрымкі прэзідэнту, мы ўсе разам патрапім у бездапаможнае і жалю вартае становішча, з якога не будзе выхаду на працягу стагоддзяў»* («Рэспубліка», 2005/04/05 №61).

Залатыя словы! Шкада толькі, што ўвасобіць іх у жыццё ў поўным аб’ёме так і не атрымалася. Не верыце? Тым, хто сумняваецца, прапаную звярнуцца да прэс-рэлізу нарады аб першачарговых мерах па забеспячэнні ўстойлівай работы аграпрамысловага комплексу Віцебскай вобласці ад 28 студзеня: *«Багатых людзей нямала. Папрасіце ў іх патрошку, хай адшчынкуць вам у гэты фонд, разумеючы, што нам трэба сялян ратаваць (вылучана. — Рэд.)»*.

Сяляне — далёка не «ўсе мы». Доля сельскага насельніцтва ў 2019 годзе склала 21,6%, і ўсе яны трапілі ў бездапаможнае і жалю вартае становішча. І іх у тэрміновым парадку неабходна ратаваць. Але ў дзяржавы для народа сродкаў на выратаванне народа няма. Вось і даводзіцца ёй звяртацца да багатых людзей.

Дажыліся! Хавайся ў бульбу. Адно радуе, што бульба на сялянскіх падворках усё яшчэ расце.

(скарочана)

Сяргей Нікалюк
“Новы Час”

БЕЛАРУСЬ – РАСІЯ

АБВАЛЬНАЕ ПАДЗЕННЕ

Цягам 2019 года колькасць прыхільнікаў саюзу з Расеяй знізілася з 60,4 да 40,4 %. Пра гэта сведчаць вынікі сацыялагічнага даследавання Беларускай аналітычнай майстэрні Андрэя Вардамацкага.

Беларуская аналітычная майстэрня праводзіла даследаванне ў снежні 2019 года. Сярод апытаных — людзі з розных рэгіёнаў Беларусі, прычым не толькі гарадское, але і сельскае насельніцтва.

Са звестак Беларускай аналітычнай майстэрні вынікае, што цягам 2019 года ў беларускім грамадстве адбылася змена геапалітычнай арыентацыі. Адсотак прыхільнікаў саюзу з Расеяй знізіўся з 60,4 да 40,4 %. Такім чынам, калі заўтра адбудзецца рэферэндум наконт геапалітычнага выбару Беларусі, то прыхільнікі саюзу з Расеяй не змогуць атрымаць абсалютнай большасці галасоў.

З верасня да снежня 2019 года адбывалася абвальнае падзенне прарасейскіх настрояў: колькасць прыхільнікаў саюзу знізілася на 14,7 % за чатыры месяцы (з 54,8 да 40,4 %). Адначасова ўзмацніліся праеўрапейскія настроі ў грамадстве: колькасць прыхільнікаў уваходжання ў Еўразвяз вырасла з 24,4 да 32 %.

Менавіта ў перыяд з верасня па снежань назіраўся пік інтэграцыйных перамоваў і звязаных з імі пратэстаў. У верасні 2019 года ўрады дзвюх краінаў узгаднілі праект праграмы дзеянняў па паглыбленні інтэграцыі і спіс дарожных мапаў. Цягам кастрычніка-лістапада праходзілі ўрадавыя перамовы наконт зместу мапаў, а ў снежні чакалася (але так і не адбылося) падпісанне гэтых дакументаў на ўзроўні кіраўнікоў дзяржаваў. Цягам снежня ў Менску і іншых гарадах Беларусі адбылася серыя акцыяў у абарону незалежнасці і супраць інтэграцыі з РФ.

Абсалютная большасць беларусаў — 74,6 % — перакананыя, што Беларусь і Расея мусяць быць цалкам незалежнымі дзяржавамі, але мець сяброўскія дачыненні з адкрытай мяжой, адсутнасцю візаў і мытні. А вось 6,6 % апытаных лічаць, што стасункі з Расеяй не мусяць адрознівацца ад стасункаў з іншымі краінамі, — то бок, павінны існаваць закрытая мяжа, мытня і візы.

За аб’яднанне Беларусі ды Расеі ў саюзную дзяржаву выказаліся 12,8 % рэспандэнтаў, а за ўваходжанне ў склад РФ — толькі 3,7 %.

Кіраўнік Беларускай аналітычнай майстэрні Андрэй Вардамацкі ў інтэрв’ю belsat.eu адзначыў, што зніжэнне прарасейскіх настрояў цягам 2019 года можна падзяліць на два этапы: паступовы (са студзеня да верасня) і абвальны (з верасня да канца снежня).

«Раней такога не было ніколі, — падкрэслівае Вардамацкі, — Прычына тэктанічнага абвалу носіць медыйны характар. Рэч у тым, што змянілася танальнасць вяшчання беларускіх медыяў адносна самой Расеі, а таксама стасункаў Беларусі ды Расеі. Танальнасць набыла больш негатыўны характар».

На думку Вардамацкага, геапалітычныя погляды беларусаў у 2020 годзе працягнуць фармавацца пад уплывам сітуацыі ў беларуска-расейскіх стасунках і танальнасці медыяў пры асвятленні гэтых дачыненняў.

«Паступовы адкат назад магчымы, але гэта будзе дастаткова цяжка зрабіць. Бо назіраецца пэўнае зацвярдзенне трэнду на зніжэнне прарасейскіх настрояў», — дадаў ён.

belsat.eu

АРМЕЙСКІ БЛОГ

ТУШОНКА, БРУДНАЯ ВАДА І «РУССКИЙ ДУХ»

Як выглядае беларускае войска знутры? Што адбываецца ў войску за высокім плотам? Пра гэта шчыра распавядае былы кандыдат у дэпутаты Аляксей Лазараў, які цяпер праходзіць тэрміновую службу ў Лепельскім раёне.

Побыт у войску — не цукар

Паводле Аляксея, аб камфорце салдатаў аніхто не дбае. З кранаў у частцы цячэ вада ўсіх адценняў жоўтага, а на асабістую гігіену часам застаецца зусім мала часу.

— У цябе ёсць 30 секунд, каб памыць ногі, падпахі, пачысціць зубы і пасціраць шкарпэткі, — наракае Аляксей.

Часам, на водныя працэдуры жаўнерам даюць 5 хвілінаў — пры гэтым, на 10 чалавек усяго адна ракавіна.

— Нішто так не ўмацоўвае баявы дух, як адсутнасць дзвярэй у прыбіральнях. Менавіта там пачынаюцца самыя душэўныя размовы. Адразу ўспамінаецца «На Заходнім фронце без пераменаў», — распавядае Аляксей Лазараў у сваім блогу.

Ежа часта не самая смачная

Аляксей даволі часта каментуе ежу, якую даюць жаўнерам у войску. Ён наракае, што салдаты не ядуць цвёрдай ежы, іранізуе наконт мясцовых салатаў, і дзеліцца рэцэптам самай смачнай стравы за тэрмін ягонай службы. Фаварытам хлопца стала... тушонка з «Ролтанам»!

— Цікава, ці ёсць назва ў салаты, які складаецца з халоднага пюрэ і лука? — задаецца пытаннем Аляксей.

У беларускім войску часам пахне «русским духом»

Аляксей зазначае, што ў войску становяцца добра зразумелымі словы Лукашэнкі пра «фарпост Расеі». На першым тыдні службы ім чытала лекцыю аб веры, шкодзе Майдана і «гомасексуалізму» манашка. Ёсць і традыцыйныя лекцыі аб ідэалогіі ды вечаровы прагляд прагляд беларускіх афіцыйных навінаў. А вось расейскія навіны пасля тўіту Аляксея глядзець перасталі.

(працяг на стар. 4)

АРМЕЙСКІ БЛОГ

(пачатак на стар. №3)

Трэба насіць нязручную бялізну

Аляксей правеў падрабязны аналіз: што лепей — бялуга (звычайная вайсковая бялізна) ці тэрмабялізна. У шмат якіх салдатаў, у тым ліку і ў Аляксея, ад парашку, якім сціраюць «бялугу» пачынаецца алергія. Хуткі параўнальны аналіз паказаў — 6:0 на карысць тэрмабялізны.

Крытыкуеш — прапаноўвай

У Twitter Аляксей ня толькі фіксуе, што адбываецца ў ягонай частцы, але і дасылае свае прапановы. Ён зазначае, што можна дазволіць карыстацца смартфонамі, зрабіць больш частыя звальненні.

— Дарэчы, чаму б нашым мабільным аператарам не зрабіць які-небудзь тарыф «салдацкі»? Без інтэрнэту, але для званкоў і смс? Пры заробку ў 30 рублёў нам адносна нятанна абыходзіцца мабільная сувязь. Добры быў бы піяр-ход, — прапаноўвае Аляксей.

Хто такі Аляксей Лазараў?

Аляксей Лазараў стаў вядомы падчас леташняй выбарчай кампаніі да Палаты прадстаўнікоў. Ён быў сябрам кааліцыі «Моладзевы блок» — аб'яднання актывістаў, якія абаранялі інтарэсы моладзі. Лазараў быў актывістам кампаніі супраць «закону аб адтэрміноўках» #учебаважней.

Хлапец скончыў факультэт радыёфізікі і камп'ютарных тэхналогій БДУ, працаваў праграмістам у адной з кампаніяў-рэзідэнтаў ПВТ. Праз «закон аб адтэрміноўках» пасля сканчэньня вучобы і выбарчай кампаніі ён адправіўся ў войска на паўгады. Аляксей служыць у вайсковай часткі ў вёсцы Заслонава Лепельскага раёну. У войску забаронена карыстацца смартфонамі, таму свой блог у Twitter ён вядзе праз СМС. А публікуе допісы адзін з ягоных сяброў.

Ксенія Тарасевіч
Belsat.eu

НАША СЛОВА

ЭЙСМАНТЪ І ТАРАШКЕВІЧЪ

Ёсьць на БТ тыднёвая праграма «Клуб редакторов». Вядзе яе дырэктар Белтэлерадыёкампаніі, г. зн. начальнік таго самага БТ Іван Эйсмант. Чарговы выпуск паказвалі акурат 21 лютага, у Дзень роднай мовы, і я вырашыў паглядзець, як рэдактары дзяржаўных СМІ ў палітычна выверанымдыскурсе праграмы закрануць праблемы беларускае мовы.

Адразу скажу, што ніводзін зь іх так і не загаварыў па-беларуску ад сябе. Але тэму закрануў-такі сам Іван Эйсмант. І як закрануў! Чытаючы па-беларуску публікацыю Радыё Свабода з мэтай пакрытыкаваць герояў матэрыялу, ён некалькі разоў спыняўся (напрыклад, на назьве Менск), блытаўся — і ўрэшце зьедліва сказаў:

«Тут такой белорусский язык, я даже не знаю, как его назвать. В школе меня другому языку учили ... тут просто столько мягких и твёрдых знаков после каждой буквы (...) Ну это не белорусский язык, это, конечно... не знаю, на каком написано».

Што ж, чалавек, які кіруе нацыянальным мэдыяхолдынгам, ня ведае, як «цьвёрды знак» выглядае і што беларуская азбука ня мае «цьвёрдых знакаў» ні ў якай функцыі, чым значна адрозьніваецца ад расейскай. Гэта веды пачатковай школы, нават не Акадэміі МУС, якую закончыў Іван Эйсмант. (Зрэшты, і там ёсьць абавязковы курс «Беларуская мова. Прафэсійная лексыка» з гістарычным кампанэнтам.)

Але пікантнасьць ня толькі ў гэтым.

«Клуб редакторов» трансьлявалі адразу пасьля галоўнага выпуску навінаў. А там, як звычайна 21 лютага — раз на год — далі трохі месца беларускай мове. Натуральна, «сур'ёзныя» палітычныя і эканамічныя тэмы толькі па-расейску (у нас два родных языка, — ацьверазіла наіўных вядоўца пасьля рытуальнага ўступу па-беларуску). Па-беларуску гучалі прагноз надвор'я, у парадку выключэньня спартовыя навіны, а таксама лірычна-эмацыйныя развагі пра мілагучную, родную і матчыну (і яшчэ дзіўны рэйтынг папулярнасьці беларускіх словаў: 1. гарбата; 2. чамусьці ґáўбец, хоць трэба гаўбéц, і 3. шкарпэткі). Але тут жа — экскурс у гісторыю правапісу:

«...Спробы ўнармаваць беларускі правапіс рабіліся яшчэ сто гадоў таму. Аднак першым завершаным варыянтам працы навукоўцы лічаць выдадзеную ў 1918 годзе „Беларускую граматыку для школ" Браніслава Тарашкевіча».

Я, вядома, чакаў, як жа БТ растлумачыць нам, куды і чаму падзеўся спачатку правапіс Тарашкевіча, а потым і ён сам. Але тэму расстраляных мовазнаўцаў і гвалтоўнай «рэформы» правапісу ў 1933 годзе аўтары сюжэту далікатна абмінулі і пераскочылі адразу ў год 1959, калі наркамаўскі зрусыфікаваны правапіс быў крыху скарэктаваны.

У кожным разе — спачатку БТ расказвае гледачам пра станоўчую ролю Браніслава Тарашкевіча і яго правапісу для лёсу беларускае мовы, што чыстая праўда, а праз паўгадзіны галоўны начальнік таго самага БТ Іван Эйсмант зьневажае правапіс Тарашкевіча, адмовіўшы яму ў беларускасьці.

Вядома, зьняважыць такім чынам ён спрабаваў найперш Радыё Свабода, якое сьвядома карыстаецца беларускім клясычным правапісам. Але ж абразіў і знакамітага ўкладальніка правапісу, і Янку Купалу, і Максіма Гарэцкага, і Антона Луцкевіча, і Васіля Быкава, і ўсіх выбітных беларусаў, якія пісалі тарашкевіцай.

І ўсё ж самае інтрыгоўнае — як высьвятляецца, Іван Эйсмант ня ведае актуальнага пасылу галоўнай праграмы даверанага яму тэлеканалу... Мо ён і ня ўдзельнічае ў фармаваньні таго пасылу?

Вінцук Вячорка
"Радыё Свабода"

АЭС

АТОМНАЯ ЛОВУШКА ДЛЯ ЛУКАШЕНКО

Ну вот, клещи смыкаются. С одной стороны, Россия отказала Минску в смягчении условий кредита на АЭС. С другой — страны Балтии близки к консенсусу, чтобы заблокировать продажу электроэнергии с этой станции в Евросоюз.

Когда-то Александр Лукашенко дал отмашку на проект Белорусской АЭС, чтобы ослабить энергетическую зависимость от России. Мол, не понадобится столько газа закупать (ныне 95% электроэнергии в Беларуси вырабатывается за счет российского газа), а излишки электричества соседям со свистом уйдут.

Сейчас, однако, вырисовывается фиаско этого грандиозного замысла по всем статьям.

Вильнюс всех поставил на уши

Литва с самого начала стала на дыбы, поскольку АЭС строится (уже почти построена) возле белорусского Островца, в 50 километрах от Вильнюса. Литовцы даже специальный закон приняли, в котором БелАЭС названа угрозой их национальной безопасности.

А теперь вот министр энергетики Литвы Жигимантас Вайчюнас сообщает, что с латвийскими и эстонскими партнерами вырабатывается общая позиция «для создания плана предотвращения импорта в балтийские страны электроэнергии, произведенной в Беларуси».

Раньше Латвия выглядела слабым звеном, вроде как польстилась на электроэнергию с БелАЭС, Эстония тоже не исключала ее покупки. Но вот сейчас в деле противодействия экспорту со станции в Островце три балтийские страны, похоже, консолидировались. 7 февраля на этот счет нашли общий язык их премьеры.

Москва отказала

Бойкот со стороны стран Балтии — это одна плюха Минску. С другой стороны, Москва ледяным тоном отказала в просьбе «отложить время начала выплат по кредиту» на АЭС, а также «раздвинуть срок этого кредита и несколько снизить процентную ставку». Такие желания на днях артикулировал первый вице-премьер Беларуси Дмитрий Крутой.

"Одновременно удлинить период использования средств кредита и уменьшить процентную ставку не соответствует финансовой теории, поэтому нужно искать компромиссы в другой плоскости", — ответил 11 февраля заместитель министра финансов РФ Сергей Сторчак.

Как известно, Москва хотела бы добиться от Минска уступок в плоскости «углубления интеграции». Но Лукашенко уперся, не желая, как он выразился, сдавать суверенитет за бочку нефти. Вдобавок наговорил российским партнерам резкостей — типа что они «нас раком поставили по углеводородам», имея в виду задирание цен на энергоресурсы.

Упорство по части суверенитета — это, конечно, хорошо. Но на таком фоне поза с протянутой рукой нелогична. Было бы удивительно, если бы Москва при нынешних терках разогналась пересматривать условия кредита на БелАЭС в сторону смягчения. Напротив, сейчас ее стратегия в том, чтобы посильнее прижать строптивого союзника финансово-экономическими рычагами.

Вот так «ушли от зависимости»!

И вот теперь самое время оценить мудрость и прозорливость белорусского руководства. С этой АЭС хотели как лучше, а получилось как всегда.

Между прочим, на стадии выбора подрядчика Минск рассматривал франко-германскую Areva и американо-японскую Westinghouse-Toshiba. Но в итоге предпочли российских братьев. Да, реактор вроде новой модели, но насколько качественно он сделан?

Стремительная технологическая деградация России видна невооруженным глазом. Только второго Чернобыля белорусам не хватало.

С Россией же придется решать вопросы покупки топлива для реактора, переработки радиоактивных отходов. И где гарантия, что при очередном раздоре Москва не прижмет этой зависимостью? Видите, как уперлась с условиями кредита. Причем надежды, что расплатиться помогут барыши от экспорта энергии с БелАЭС, тают в свете жесткой позиции Вильнюса.

Ранее Москва уже перестала давать деньги на рефинансирование взятых прежде Беларусью займов. Это означает, что нужно срочно скрести по сусекам казны и, возможно, расплачиваться за счет золотовалютных резервов. Необходимость отдавать с процентами кредит, взятый на АЭС (а это до 10 млрд долларов), лишь туже затянет финансовую петлю на горле Беларуси.

БелАЭС — провальный проект

По ходу оказалось, что белорусское правительство не имеет внятного плана, как использовать чертову тучу дополнительной энергии внутри страны. Теперь срочно придумывают, что бы еще перевести на электротягу. Но это тоже ведь денег стоит. Как и строительство новых линий электропередачи. И еще уйма сопутствующих расходов. Наконец, в гигантскую сумму обойдется со временем вывод станции из эксплуатации.

Кроме всего прочего, оказались испорченными всерьез и надолго отношения с Литвой. В отместку Вильнюс блокирует подписание Приоритетов партнерства Беларуси с ЕС, что мешает формировать институциональную базу сотрудничества с объединенной Европой. В общем, капитальный пролет по всем азимутам.

А самое смешное, что уменьшить потребление газа можно было и без АЭС, начни белорусское руководство в тучные годы нефтяного офшора структурную перестройку экономики. Достаточно было бы избавиться от неэффективных монстров социалистической индустрии, немеряно жрущих те самые российские энергоресурсы.

Но Лукашенко мыслил экстенсивно, в духе экономики старых времен. И сегодня оказался в атомной ловушке.

Александр Класковский
политический обозреватель — для belsat.eu

Заснавальнік і рэдактар: Станкевіч Георгій Мікалаевіч

Адрас рэдакцыі: Бешанковіцкі раён, в. Старыя Ранчыцы, e-mail: stan62@list.ru, тэл. 60237, маб. +375292184739
Газета выдаецца з сакавіка 2005г.

Падпісана да друку 28.02.2020 у 16.20
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца на ўласным абсталяванні.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.